

– No lám, egész jól megy – mondogatta. – Még egy kis gyakorlat: májusban már repülök.

Rettenetesen kívántam, hogy már május legyen. De aztán jött a tavasz, meggyógyultam, megint lehetett az utcán futkározni, labdázni: elfeledtem az egészszet. Csak a következő télen jutott eszembe, amikor Gabi megint szökellni kezdett a linóleumon, karjával csapdosva:

– Ejnye no, fog ez menni. Meglátjátok, májusban már repülök.

Sosem jutott eszembe májusban, hogy számon kérjem. Azóta is várom azt a májust.

Influenza

Ötvenhat végén ment ki, előbb Bécsbe, onnan Milánóba, majd Kanadába, végül Ausztráliában ragadt meg. Egy sajtüzemben kapott munkát, később önállósította magát, bizományi árut kért a gyártól, sajtkereskedést nyitott. Eleinte sok teher volt az üzleten, de felesége is benn dolgozott, jól ráhajtottak. Alighogy kissé egyenesbe jött, s félretehetett valami pénzt, vett egy repülőjegyet Európába, a boltot addig az asszonyra bízta, magyar vízumot kért, megérkezett a Keletire, szobát vett ki a Royalban. Kezet-fogat mosott, aztán kisétált a Körútra, bement a Pálma eszpresszóba: tizenkét éve hiányzott orrának ez a füsttel kevert zaccos kávészag, ínyének a seholsem ilyen, forró, kesernyés koffeinkorty. Míg a pult előtt várakozott, megszólította egy ismerőse:

– Rég láttam, mi van magával?

– Influenzám volt – felelte a melbourne-i sajtkereskedő.

– Hja, ez a tavaszi járvány – bölintott amaz. – De most már jobban van, ugye?

Olivecrona

Háromnegyed három, mire a busz kiér Stockholm szélén a Karolinska Institut terjedelmes épületszoportjához. A kórház főkapujánál megmondom, kihez vagyok bejelentve, nem keltek vele valami nagy feltűnést, balra az utolsó pavilon, igazítanak el közönyösen, az idegsebészet. Jó darab séta odáig, s nincs saját portája, senki, akitől megtudakolhatnám, hányadik emelet, melyik ajtó. Végül egy orvos vagy ápoló formáját kapok el: professor Olivecrona, Olivecrona, töpreng el néhány pillanatig, nincs az már nyugdíjban? Ide vár engem, bizonygatom, telefonon megállapodtunk. Akkor pró-